

ΤΟΥΛΑ ΜΠΙΑΡΝΑΣΑ

Άνθηδονία

ΚΕΔΡΟΣ

Τούλα Μπαρνασά: *Άνθηδονία*

ISBN 978-960-04-4982-2

Έπιμέλεια-διόρθωση: Άγγελική Ήλιοπούλου
Ήλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Τούλα Μπαρνασά, 2019*

© *Έκδόσεις Αΐτιον-Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Έκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Άθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στὸ μῆκος ποιᾶς φωνῆς
κτίζεται ὁ Οὐρανός;
Ὅταν ἡ Ἄνθηδονία
τῶν λέξεων
κλώθει τὸ μῆκος
τοῦ ἔρωτα,
ὑπαστρος ὁ αἰὼν
περιστρέφεται.

Τῆς Ποιήσεως

Στροβιλίσου, γλώσσα,
Τερψιχόρη τῆς φωτιᾶς.

Κάθε πού οἱ λέξεις
χιονίζουν βλέφαρα,
χαμηλώνει ὁ Οὐρανὸς
ἔρωτόθεν
τῆς Ποιήσεως,
νὰ ἀγγίξει τὶς θύελλες
πού λάμπουν.

Φλύζει ἡ γλώσσα,
στάζει τοῦ Οὐρανοῦ
ἡ τομή.
Ξεδιψάστε, τῶν ἐρώτων
ἰσχυροί,
τῶν δορκάδων
ἡ ἐρώπτερνη πληγὴ
ξεματώνει
στῶν ἄστρον τὰ πεδία.

ᾠ Ποίηση,
παίκτειρα δεινὴ,

ἰκετηρίδα τοῦ λόγου,
προσπίπτω ἐρωτελής.
Στοὺς ποταμούς σου
στερέωσα
τὴν πετραία μου μοίρα.

Ἐκδύομαι γλώσσα
«Περιστερὰ Πελία»,
σπάζω σταμνιά
τοῦ φωτός,
ἐπὶ χεῖρας τὸ δέρας
τοῦ στίχου κρατῶ,
ποὺ ἐνοτίσθη
ἀπὸ τῶν καιρῶν
τὴ δρόσο.

ᾠ Σελλοί, τὶς θροές
τῶν δρυῶν ἀπαιτῶ.
ᾠ, τῶν σπλάχνων φωνές
σ' ἐξορκίζουν «Τελεία».

ᾠ γλώσσα, τῆς γνώσεως ὑφιτέρα,
τιμιά στῶν στίχων
τὸ πάθος ἐνδίδομαι.
ᾠ Σαπφώ, τῶν ὕμνων
ἀβροτέρα,
ἐρωταγῆς προσπίπτω
τῶν ψιθύρων ἑταίρα
«καὶ ποθήω καὶ μάομαι».

Ἄγγελε τῶν ἐμπνεύσεων,
πλήξε τις ἡμέρες μου.
Γιὰ νὰ μοιραστῶ
μαζί σου τὰ κέρδεα
τῶν ἄστρον,
σύρω ἐσθῆτες
καὶ εὐθάνατη
προσφέρομαι.

Μηδεμία ἐν μηδενὶ
μπρὸς στὰ πλήθη
ἀναφλέγομαι.

Κόψτε, ποιητές,
τὰ μήκη τῶν νεφῶν
νὰ γλιστρᾷ τῆς γῆς
ἢ εὐελιξία.
Πάντα περισσεύει
ἀπὸ τὸ φάρδος του
Οὐρανός,

ὅσο κι ἂν κλαδεύει
ἢ γλώσσα τῶν αἰώνων
τὰ λοφία.
Θρέψου, ἀηδόνιο τέρας,
ἐρωφυές, γλωσσίρρυτο.
Αἶμα καὶ μέλι οἱ λέξεις
στάλαξαν,
φιλησάτω ὁ ἄηρ τὰ δάχτυλά μου.

Χρόνος καὶ Οὐρανὸς

ΧΡΟΝΟΣ

Τόλμησε λόγο,
πένητα Οὐρανέ,
λουτρὰ φωτιᾶς
ἐξαχνώνουν
τὰ ὕδατα.

Κι ὅμως,
μονάχα οἱ λέξεις
κομματιάζουν
τῶν ἄστρον
τὰ διαβήματα.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

ὦ Χρόνε,
Οὐρανὸς ἀτέκμαρτος
ἐφύτευσε κεραύνειο
σάπφειρο
κι ἀπέστειλεν
καῦμα πυρός.
Κίνημα τῶν νεφῶν,
«τρέμοντες πάντες».

ΧΡΟΝΟΣ

Ἄπόστρεφον

τὸ βλέμμα σου,
τὸ θάμβος
τυφλώνει.
Ψεύτικες τῶν ἄστρων
οἱ πραότητες
κι ὅ,τι ὁ Οὐρανὸς
δηλώνει.

ΑΝΘΗΛΟΝΙΑ

Σ' ἐξορκίζω, Χρόνε,
ἐξάγγελε τῆς μνήμης,
μὴν πατάξεις
τῶν πληγῶν τοὺς φορεῖς.
Ζῶ ἀπὸ τὴν ἐνθύμηση
τῆς γνώσεως λαβωμένη.

ΧΡΟΝΟΣ

Ἵπάκουσόν μοι,
κόρη τῆς φωνῆς,
ἄνοιξε τῆς σκέψεως
φτερωσιὰ πανέμνοστη.
Τάξε λόγο καὶ φῶς,
κρέμεσαι ἀπὸ τῶν ὠρῶν
τὴν ἔλευση.

ΑΝΘΗΛΟΝΙΑ

Παράβλεψέ με, Χρόνε,
μεμελανωμένη,
ἀπὸ φῶς μεσουράνιο
ἐν κρυπτῷ ἀποσβέννυμαι.

Τὴ ροή σου μετρῶ,
κάμπτω, δοξῶ
κι ἀναλογίζομαι.

Ποιός ἔστυψε τοῦ Οὐρανοῦ
τὸ μάτι κι ἐπινόησε τὴ θάλασσα;
Ποιός, ἀλήθεια, εὐθύνεται
γιὰ τὰ πλάσματα;

ΧΡΟΝΟΣ

Μὴ ταράζεσαι,
ὅπου ζεῖ τὸ ὕδωρ
ἢ φωτιὰ παθιάζεται.
Τῆς ἀβύσσου
παλλακίδα στείρα
γεννᾷ τὸ κενό.
Φλὸξ ἀναστάζει
σπέρμα ὑετοῦ
ἀμίαντο
κι ἀναπλάθει
κόσμο ἐφήμερο.

ΑΝΘΗΛΟΝΙΑ

Ἐνδύομαι γλῶσσες,
πανδαμάτωρ Χρόνε,
φύσηξε τὰ θερμικὰ πεδία.
Μόνον ἐσὺ μὲ διατείνεις
μελικὴ στοῦ θανάτου
τὴ θωπεία.

ΟΥΡΑΝΟΣ

Φοβοῦ, Ἄνθηδονία,
αἰωνίως χορεύει
τὸ στοιχειὸ τοῦ Χρόνου,
γλείφοντας τοῦ φωτὸς
τὰ ἀπόλειφα.
Λαθρηδὸν ὁ θάνατος
ραπίζει ὑπορόφια
τὴν παντοτινότητα.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

Ἵπερώτατε Οὐρανέ,
ἔδευσε τοῦ κόσμου
τὰ διάκενα,
τῶν πλανητῶν τὸ αἶμα.
Ἄγγελος θανάτου
διανύει τὴν ἄβυσσο
φέροντας θυρεὸν
καὶ φοβερὰν ρομφαίαν.

ΟΥΡΑΝΟΣ

Λεγεῶνες τοῦ Χρόνου
αἰείρονται,
πορφυρὰ σφάζουν ἄστρα,
ὑπερκαινοφανεῖς
καταλήγουν,
σπάζουν στῶν γαλαξιῶν
τὶς σπεῖρες
κι ἐκρηγνύονται.

Κι ὅμως,
ἀπὸ τῆ σκόνῃ
τῆς στίλβῃς
δισμύριοι αἰῶνες
ἀναφύονται.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

Ἄερθῆν.

Ὅργιές ψυχῆς ἀπλώνω
καὶ στ' ἄστρα ἀκροβατῶ,
στὴν ψευδαίσθησι μετεωρίζομαι.

Ἐρωκάπηλη σπάζω
ἀπόψε τῆ δοκὸ τῆς νύχτας,
Οὐρανέ, γκρεμίζομαι!

Τοῦ Ἀγγέλου

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὅν τῆς νύξεως,
λάβωσέ με
μὲ ἀφές,
φλέξε τῆς σαρκὸς
τὶς πληγές,
στῆς Ποιήσεως
τὶς χοές
ἢ ψυχὴ μου
ἐβαπτίσθη.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

Ἄνεχε χεῖρας
προσφορᾶς,
Ἄγγελε φειδωλέ.

Ἐκλυτη διάγω
ἀκίβδηλον βίον
στῶν δεήσεων τὶς στοές.

Παρέχομαι σὶς λέξεις
ἀπάλαμνος,
ἄς μὲ ταραττουν
οἱ ἐνδοστροφές.

Κατακρημνίζομαι
στῶν στίχων τὶς ρωγμές,
στὴ χαραγὴ τοῦ Χρόνου
ἐνδιαμέσως.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐλλοψ ἔλκαίνω
ἰχνηλατώντας σκιές.
Ἐλάφια στὸ βῆμα σου
διατρέχουν χαράδρες
καὶ ματώνουν
τῶν βουνῶν τὶς πτυχές.
Μὰ ὅταν ἀφηγιάζουν
οἱ λέξεις ποὺ ἱππεύουν
ἀχούς καὶ πουλιά,
κάτω ἀπ' τὰ πέλματα
θρυμματίζονται ἄστρα.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

Ἵπάκουσε τὸ πάθος μου,
Ἄγγελε ἀοιδέ.
Πτέρνες ἀστέρων
ἐξαίφνης μὲ συνέθλιψαν
καὶ ἐθροήθη ἡ νύχτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὡ Ἄνθηδονία,
στῆς φωνῆς σου βαθύνομαι
τὶς ἐξαίσιες σιγές,
ἐξέστυψαν τὰ μάτια μου

δάκρυα καὶ ἡδονές,
πιές τοῦ αἴθους τὶς πηγές.
Δαίμονες τοῦ λόγου
κυκλοῦντες τὴ σκέψη
νοθεύουν τὴν ἀλήθεια.

ΑΝΘΗΔΟΝΙΑ

ὦ, σὲ δαιμόνους
μὲ ἔδωκαν
οἱ Ἄγγελοι τῆς Ποιήσεως
κι ἀμαρτάνοντας
περιδιαβαίνω
τὰ ὄνειρα ἐξύπνια.